

Autor: Brett Stevens

Má cesta začala starostí o životní prostředí a dovedla mě až ke konzervatismu. Klíčovým faktorem mého zrání bylo uvědomění, že k ničení prostředí lidmi dochází proto, že nepředvídají následky svých činů – nebo jim na nich prostě nezáleží – jednoduše proto, že jim nikdo nedokáže vnutit princip reality. Namísto toho žijí v prostředí žádostí, úsudků a pocitů, které se soustředí na nexus mezi jednotlivcem a sociální skupinou, kde už však na realitu, Boha, či přírodu (což jsou zaměnitelné pojmy) nezbyvá místo.

Veďte si třeba následující záchvat dětinskosti – *in vino veritas* a v dětství ostatně také – německé black metalové kapely Absurd:

*Durynský širý, hluboký temný les
Zde v lese přebývá zlo
Zasněžené kopce, vanoucí ledové vichry
Romantické místo, chápete?!*

*Zlo v Zeleném srdci Německa!
Nenávistní barbaři, mocné temné duše
Vycházejí z lesů vraždit lidské tvory
Vypalovat usedlosti a rozšiřovat les
Dokud toto romantické místo nepochopíte!*

*Zvířata, stvůry, děsivá krajina
Protože tu nejsou známky lidského života
Podíváte se kolem a nikde žádní lidé –
Konečně tohle romantické místo pochopili!*

Čiší z toho postoj pro většinu z nás přitažlivý: odstraňte lidi a nechejte na pokoji les, který je krásný ve svém nedotčeném stavu. Nebylo to míněno jako programové prohlášení, spíše jako symbolické vysvětlení jejich odklonu od obecně společností obecně vnímaného „dobra“ ke „zlu“: odstranění lidského života.

A přesto se jim podařilo zachytit podstatu přírody: romantické, bouřlivé a divoké místo, ne *racionální* jako jsou lidé – neospravedlňuje svá rozhodnutí pomocí vyšších principů. Funguje výhradně v rovině příčina-následek a své cíle si stanovuje v kontextu potřeby a vášně. Jde však o vyšší zdůvodnění než naše lidské „vyšší“ zdůvodňování.

Kořen environmentálního problému lidstva spočívá ve špatné vládě. Spokojili jsme se s růstem bez vyššího principu než prosté „je nás víc, tak pokácíme víc stromů.“ Následně jsme každému slíbili uspokojení žádosti omezené jediné penězi – což samozřejmě znamená, že všichni budou chtít dům, čtyři děti a spoustu výrobků a aut k vychloubání se a ježdění. Nazvali jsme to rovností – jde ale o vraždu. Vraždu naší budoucnosti, našeho životního prostředí, kterou můžeme nazvat ekocidou nebo vícečetnou genocidou ne-lidských druhů.

Přírodu si neromantizují – jen si uvědomují její romantismus. Příroda vás chce zabít. Bez domů, léků, mýdla a zábran by vás příroda zaplavila parazity, usmrtila nemocemi nebo jednoduše roztrhala na kusy. A právě v tom spočívá její romantika. Příroda nezná úskok, sabotáž ani klam – jedná se o boj o přežití pozřením ostatních věcí. (Stromům se nějak podařilo uniknout tomu nejhoršímu – možná jsou ta nejmoudřejší stvoření na planetě. Rozhodně v jejich přítomnosti pociťuji prastarou moudrost, kterou svou ubohou lidskou myslí ani nedokážu začít chápat.)

Všechny problémy související se životním prostředím by šlo výrazně omezit pomocí kvalitního vedení. Dobrý vůdce nakládá s národem jako s celkem, nikoliv jednotlivci nebo kolektivem, v jehož rámci se všem musí dostat rovného nakládání. Podobně jako příroda vybírá ty nejlepší – nejsilnější, nejzdravější a nejkrásnější – a vyzdvihává je nad ostatní, protože jich potřebuje víc. Zlé nebo ty, kteří nemají čím přispět, vylučuje. Odměňuje vynikající, aby mohl požadovat podobnou výtečnost i od ostatních.

Naše odůvodňování sestává už od času pádu trůnů výhradně z mezičlánků. Namísto vůdcovství volíme cestu na základě popularity. Namísto hledání nejlepších nakládáme s každým jako s průměrným („rovným“). Namísto cílů děláme z každého člověka samostatný ostrov, kde se cíli stávají jeho rozmary – tyto cíle se tedy neustále mění a nejsou tak ničím jiným než trvalým shromažďováním zbytků jeho přelétavých okouzlení v odpadní jámě.

Co tedy příroda potřebuje? Nechat na pokoji – a dostatek prostoru. To znamená žádné ploty, cesty nebo výletníci v určitých oblastech. Jen les, prerie nebo i poušť ve své původní podobě. K tomu však musíme přistoupit k chronicky nepopulárnímu opatření – říct lidem ne. Ne, nesmí si stavět domy na předměstích. Ne, nesmí sem imigrovat. Ne, nesmí si kupovat velká auta. Ne, nesmí si otevřít další McDonald's nebo čistírnu oděvů a pěkně na ní vydělat. Vedení říká ne všem špatným cílům; v současné společnosti předstíráme, že je to totéž, jako zabránit části zla – v tom se však mýlíme. Dobří vůdci filtrují vše, co není v souladu s cíli, nespokojí se s chatrnou obranou proti známému zlu, zatímco nechávají procházet zástupy těch neznámých.

Lidé, kteří si myslí, že mohou být „environmentalists“, jsou bláhoví. Problém životního prostředí je problémem lidského vedení. Problémem lidského vedení je rovnostářství, které fakticky znamená nemožnost říct *ne*. Dokud nepadne idea rovnosti, budeme pokračovat v nekontrolovaném růstu a spotřebě více a více zdrojů – bez ohledu na to, kolik zbytečných „zelených“ výrobků vyrobíme nebo kolik nadprůměrně inteligentních lidí přesvědčíme, aby neměli děti. Ekocida je naším skutkem a odráží naše bídná rozhodnutí, proto se musíme znovu zamyslet nad celým rozhodovacím procesem, jehož aplikací k rozhodnutím dospíváme. Cokoliv jiného bude pouhou náhražkou, která nám dosáhnout vytčených cílů nepomůže.

Úvaha Bretta Stevense vyšla na webu amerika.org 6. května 2015.